

Peștele și pescarul

Gheorghe Asachi

Un mic pește,
Mare-a crește,
Dacă zile va avea;
Dar prinzându-l tu abia,
Să-i dai drumul, iar să-ți vie,
Ar fi mare nebunie!

Un crap încă foarte mic,
Fiind încă chiar pitic,
Pescuitu-s-au odată
În o apă turburată.
Când pescarul l-au văzut
Au zis: Bunu-mi început,
Unul mulți va să-mi câștige,
Și cu ii pe tine-oi frige;
Deci în sac așteaptă-un pic!
Crapu-i zice-n a lui limbă:
Ce-i să faci c-un pește mic?
Cu un mare, rog, mă schimbă,
Că în zămă sau friptură
Nice-s de-o îmbucătură;
Lasă-mă să mă fac crap,
Că de undiță nu scap.
Ș-apoi preț va da becierul
Să mă ducă la boierul,
Când acuma până-n sară
Osteni-vei tu aici
Ca să scoți din apă-afară
Mizerabilii pitici!
Dar pescarul flămânzit,
Care zama-n gând o soarbe,

Nu se-nșeală d-aste vorbe
Și-n acest chip i-au vorbit:
Ce ghibace ritorie
Dizvălești acuma mie,
Să te duci l-a mea odaie,
Acolo în o tigaie
Când în cald unt vei pluti
Mult mai bine-i sfârâi.
Căci proverbială e bună:
Ce-i în mână nu-i minciună.